

den udenrigspolitiske Situation, og det maa derfor være Ministeriet ene og alene, som har Ansvaret derfor. Og naar nu det ærede Medlem bebrejdede os, at vi ikke har villet tilbræde den Indskrænkning, som der nu tales om, vil jeg dertil svare det ærede Medlem, at ligesom Ministeriet har bestemt, i hvilket Omfang det selv tidligere har villet etablere disse Foranstaltninger i Henhold til den Bedømmelse af den udenrigspolitiske Situation, som Regeringen sidder inde med Betingelserne for, maa Ministeriet ogsaa handle i Henhold dertil, naar det skrider til Indskrænkninger. Vi kan ikke forhindre Ministeriet i at foretage Indskrænkninger, naar Ministeriet finder det forsvarligt, men naar Ministeriet siger til os, at vi skal bære Medansvar for saadanne Indskrænkninger, svarer vi dertil, at vi savner Kendskab til en Forandring i den udenrigspolitiske Situation, hvorefter man nu kan nøjes med at opretholde en mindre Sikringsstyrke end tidligere, og da vi savner dette Kendskab, vil vi ikke bære Medansvaret derfor. En anden Ting er, hvad Ministeriet paa eget Ansvar agter at gøre i saa Henseende. Dette er et fuldstændig klart Standpunkt, som jeg tror, at ogsaa det ærede Medlem vil respektere. Altsaa, de store Udgifter bærer Ministeriet Ansvar for, og det er ogsaa Ministeriet, der nu kommer til det Resultat, at Udgifterne kan formindskes noget. Men vi ønsker, at ligesom Ansvaret for det første skal ligge paa det rette Sted, skal det ogsaa ligge der for det, der sidst foretages paa dette Omraade.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Om det Foredrag, som det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) nylig holdt, kunde der siges meget mere, end der kan rummes i en kort Bemærkning, men jeg tror, man kan spare sig Ulejligheden med overhovedet at sige noget derom, for flydende og svævende, som Foredraget var, med mange Antydninger og mange ubeviste og vistnok ogsaa ubesigelige Beskyldninger, tror jeg, man kan karakterisere det som et helt igennem agitatorisk Foredrag, som bliver uden Virkning paa Forsamlingen indenfor Murene her, og hvad der kunde indvendes imod det herfra, naar dog ikke ud paa det Sted, for hvilket det egentlig er beregnet. Men der er dog en Bemærkning, som det ærede

Medlem fremkom med i Slutningen af sine Udtalelser, som jeg ikke vil lade henstaa uimodsagt. Den angik den vestindiske Sag, som han paa en eller anden mærkelig Maade fik ind under det Emne, der er Genstand for Forhandling i Dag. Han takkede den højtærede Finansminister, fordi han havde paavist de Farer, som klæbde ved at beholde de vestindiske Øer. Herimod maa jeg bestemt fastholde, at i alle Dokumenter, der blev fremlagt for den vestindiske Kommission — og jeg tør gaa ud fra, at det var alt, hvad der forelaa —, er der ikke Skyggen af en Fare, og hvis den tysk-amerikanske Krig, som det ærede Medlem tog til Hjælp for at bevise, at der skulde have været en Fare, overhovedet beviser noget i dette Spørgsmaal, peger den, forekommer det mig, mere paa, at der kunde være et Faremoment til Stede ved at sælge i Stedet for ved at lade være at sælge.

Formanden: Folketingsmanden for Præstø Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning. Man bør dog ikke komme videre ind paa det vestindiske Spørgsmaal.

Andreasen: Jeg turde maaske dog bede Formanden om Tilladelse til kun at sige, at naar det ærede Medlem (Fraenkel) har modtaget Udenrigsministerens Meddelelse om vor Gesandts Indberetning fra Washington om en Besættelse af de dansk vestindiske Øer under en eventuel Konflikt mellem Tyskland og Amerika, er det dristigt at føre den Tale, det ærede Medlem nu førte, mere end dristigt!

Til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) skal jeg sige, at Højre kan ikke frigøre sig for Hovedansvaret for, at vi ikke, for længst er kommet ned med Udgifterne til Sikringsstyrken, og Højre kan ikke nu med nogen Ret sige, at Regeringen har været frit stillet i hele denne Sag og har handlet under eget Ansvar. Thi Forsvarsministeren har Gang paa Gang paa denne Plads begrundet Ministeriets Stilling — og hans Begrundelse har været anerkendt som fuldkommen rigtig — dermed, at det var baade af udenrigs- og indenrigspolitiske Hensyn, Regeringen har handlet, som den har gjort, og naar Socialdemokratiet har givet sin Tilslutning, er det, fordi vi havde netop samme Opfattelse, at det var saavel af udenrigs- som af indenrigspolitiske Hensyn, af Hensyn til Freden indadtil og Faren ved at faa den brudt, at Regeringen har